

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVOKAT SIBI DOMUM

ET TURBES NOVUM ALTARIA

XIX. ÉVF. 1918. 6. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 4 korona.

Megjelenik minden hó elején.

Stephansum nyomda r. 1

VIRGO IPSUM, QUEM GENIT

IT DEUM ADORAVIT.

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPOLO TUO.

TARTALOM: *Samassa Désy Annie*: A Kisegítő Kápolna Akció. — *Dr. Hirschler József*: Esti áldás. — *Dr. Wéber Pál*: Ahol van Oltáregylet, ott van hitélet. — *Fodor István*: Talány. — *Eöri János*: Patakylék. — *Baumann Károly*: Szent Alajos ájtatosság. — Irodalom. — Oltáregyleti élet. — Kimutatás.

KIMUTATÁS

1918. áprilisban befolyt adományok: Papp Teréz 10 K, Muzjer R. 4 K, gr. Forgách E. 100 K, Negyedi tagok 14 K, özv. Zimmermann L.-né 4 K, Csölle K, 4 K, Petrecz I.-né 2 K, Kosár S. 6 K, Heilmann N. 4 K, Greth M. 4 K, Esztergom főegyh. Euch. Papi Társulat 250 K, Bakonyi M. 6 K, özv. Széchényi I.-né 6 K, Sabaz I.-né 3 K, Jenei V. és S. 2 K, Nándori T. 2 K, Szeman I.-né 1 K, Halmi Gy.-né 10 K, Varga A.-né 2 K, özv. Boros L.-né 60 fill., Ecségi tagok 5.40 K, Névtelen 40 fill., Pap I.-né 30 K, Farkas E. 4 K, özv. Losonczy K.-né 60 fill., dr. Somogyi M.-né 100 K, herceg Pálffy M.-né 40 K, Bally J. 2 K, Lendvavásárhelyi tagok. 102.72 K, Nagy S.-né 60 fill., Lambrecht E. 3 K, Lambrecht J. 3 K, Csincsá J. 2 K, Varga A. 4 K, Navara K. 1 K, Veszprém egyházmegyei tagok 2000 K, Krertits M. 6 K, Bredl terjesztőnő által óbudai tagok 66 K, Laub I.-né terj. gyűjtése 10 K, Szathmáryné terj. gyűjtése 17 K, Turóssy A. terj. gyűjtése 15 K, Lafrankó K.-né terj. gyűjtése 16 K, Nagy P. 1 K, Gálffy G. terj. gyűjtése 4 K, Balonyi I. terj. gyűjtése 11 K, Németh M. terj. gyűjtése 12 K, Kis V.-né 4 K, Burián N.-né 2 K, Szeglet D.-né 6 K, Patrik A.-né 2 K, Busánszky E. 50 K, Bálint Mari 50 K, Bukovics M. 50 f, Bérősz. 150 f, dr. Horváth F.-né 50 f., Mezei I. 50 f, Fekete J.-né 50 f, Feket I.-né 50 f, Bezzay A. 2 K, Dobrovolszky E. 2 K, Herndl M. 24 f, Horváth A. 24 f, Wacha S. 24 f, Somogyvári tagok 43 K, Schätz I.-né 10 K, Magyarpécskai tagok 16 K, özv. gr. Széchényi I.-né 10 K, Holecz A. csábi tagoktól 9 K, Visznecki tagok 30 K, Laborcmezzei tagok 42 K, Spisák J. 2 K, Almáskamarási tagok 28 K, Ujkigyósi tagok 21.20 K, Koller J. 5 K, özv. dr. Vavrik Á.-né 10 K, Dobrányi M.-né 30 K, Kovács J. 20 K, Schota J.-né 4 K, Tóth M. 1 K, Fertelmes T. 60 f, Tarbaly G. 40 f, gr. Serényi I.-né 20 K, Szombathelyi egyhm. tagok 251.47 K, Maholányi tagok 35.30 K, Pécsi Oltáregyesület 50 K, Negyedi tagok 14 K.

A Központi Oltáregyesület a budapesti eucharisztikus gyermekszövefségi zászló mindkét oldaláról nagyszerű képeslapokat csináltatott.

Egy levelezőlap ára helyben 36, vidékre 51 fillér.

Két " " " 72, " 92 "

Rendelések csakis a pénz előleges beküldése esetén vételnek figyelembe. A levelezőlap árát bélyegeken is be lehet küldeni.

ÖRÖKI MŰKÖDÉS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

A Kisegítő Kápolna Akció.*

Főmagasságú Bíbornok, Hercegprimás Úr!

Tisztelt közgyűlés!

Meghatottan, Isten és a jó emberek iránt mély hálával a lelkemben kezdek beszámolómhöz.

Szeretném, ha minden szavamnak kicsi, láthatatlan szárnya lenne, hogy az, mint az imádság, felszállna a kék ég kárpitjáig és ott a Mindenható zsámolya előtt fehér virággá válva, neki illatoznék, trónja elé ontva a hála harmatát. Szeretném, ha minden szavam kicsi fehér galamb volna és belerepülne mindazoknak a lelkébe, akiknek oly sok köszönettel tartozunk.

Mert jó, kimondhatatlan jó az Isten, aki áldó jobbát munkánk fölé terjesztette. És jók, nagyon jók az emberek, akik támogató, segítő kezet nyújtottak nekünk, akik Isten dicsőségéért dolgozunk.

Alig múlt egy éve annak, hogy a Szent Szív-zárda Urinők kongregációjában főtisztelendő P. Bangha Béla egy kicsike magot hintett a lelkembe. Egy magot, amely életet kért, egy magot, amely gyökeret vert a szivekben és azóta virágot is termett. Egy magot, amelyből a Kisegítő Kápolna Bizottság fejtett és amely, reméljük, mint egyesület hatalmas olajfává válik, hogy védőleg, oltalmazólag kiterjessze a budapesti templomszegény városrészek fölé az ágait. A messze jövőben már egy egész olajfaterdről álmodik a lelkem, amely egész édes hazánk lelki szomjúságát oltani lesz hivatva.

Alig múlt egy éve annak, hogy kongregációnk vezetőségének ki-tüntető és megtisztelő bizalma kezembe helyezte a megszentelt magot, a kisegítő kápolnák gondolatát. Félénken, bátortalanul vettem azt gondozásomba, hogy a nekem még ismeretlen közélet mezején elültessem. És ma, amikor rövid 6 hónap óta már harmadszor van szerencsém az akció eredetéről, fejlődéséről és működéséről számot adni, kénytelen vagyok előző két beszámolóim tartalmát kivonatban megismételni és így

* Elmondotta a Kisegítő Kápolna-Egyesület múlt hó 10-én tartott alakuló közgyűlésén Samassa Déry Annie világi elnök.

az igen tisztelt közgyűlés előtt részben már hallott dolgokat elmondani. Hisz ugyanazt a történetet, ugyanazt az igazságot, ugyanazt az érzést csak egyféleképpen lehet kifejezni. Csakhogy ma már nemcsak a kezdet első bátortalan lépéseiről kell szólanom, ma már állomásokhoz jutottunk azon az úton, amelyre Szűz Máriás lobogónkkal, szívünkben lobogó szeretettel, hittel, bizalommal, reménységgel indultunk el, hogy a világháború vérzivataros napjaiban újra imádkozhassunk a XX-ik század szükségalkotta jászolában, a kisegítő kápolnában.

Akkor, amikor tengernyi könny ömlik, amikor megszámlálhatatlan seb vérzik, amikor több szív hal meg, mint ahány virága van a rétnak, amikor legtöbb az árva, az özvegy és a zokogó édesanya, amikor legtöbb a szenvedés, legnagyobb a nyomor és legkisebb a mindennapi kenyér morzsája, amely millók éhségét alig-alig csillapíthatja, *akkor van legnagyobb szüksége* a csüggedő, kétségbeeséssel küzdő emberiségnek *az Angyalok kenyérére*, amely a keresztre feszített üdvözítő Golgotájának isteni öröksége. Amikor ellenségek gyűrűjétől fojtogatva sanyalódik a haza, amikor a társadalom szinte egyensúlyát elveszítve, mint vihartól hánytvetett kicsi csónak, irányt veszítve vergődik a szélsőségek bösz hullámain, akkor egyedül a szent feszület lehet az az iránytű, amely biztos révbe vezet.

És ezért van szükség a mi akciónkra, amelyet — szinte azt merem mondani — a Mindenható akarata hívott életre, a Mindenható áldása kísért eddigi munkájában s amely oly sok megértésre, támogatásra, szeretetre, jóságra talált.

Mintha maga a betlehemi Kisedd isteni keze kopogtatott volna a lelkeken, a sziveken. Mindenütt nyitott szivekre, nyitott ajtókra találtunk abbéli törekvéseinkben, hogy a templomszegény kőrengetegben a Megváltás Istenének új jászolokat, kisegítő kápolnákat létesítsünk. Mert oda, ahol sikerült egy-egy ilyen szerény oltárt emelnünk, eljött, mert el akart jönni az Úr, hogy az Eucharistiából kisugárzó világossággal beragyogja azt a környéket, ahol az örök mécs fényére nagy szüksége van a sötétben tapogatózó emberiségnek. Eljött, mert el akart jönni, hogy szomorúakat vigasztaljon, csüggedőket támogasson, hontalanoknak hazát adjon, tévelygőknek megjelölje az ösvényt, amely Ő hozzá vezet.

De hogy beszámoljak arról, hogy lépésről-lépésre vezetett minket Isten akarata, amíg a Szent-Szív-zárda lelkigyakorlatain elhintett magból bizottságunk kifejlődött és hogy az miként működött — eljutván mai egyesületté alakuló gyűlésünkig, amelynek fényt, értéket és nagy jelentőséget Bibornok Hercegprímásunk magas jelenléte és elnöklése ad — vissza kell vezetnem a tisztelt közgyűlést a kisegítő kápolnák történetének első fejezetéhez, a betlehemi jászolhoz, a szükségalkotta első tem-

plomunkhoz, amely valamennyi egetkereső templomtoronynak, dómnak, bazilikának az alaprajzát, az alap gondolatát, a fundamentumát képezte.

És amikor a Szent Péter-templom, a kölni dóm, a milánói márványcsipke, a Szent István-templom és a megszámlálhatatlan műremek hirdették és hirdetik századok óta Isten dicsőségét és a békét, amelyet az emberek lelke megérteni nem tudott, újra az alázatos, a szerény, a szegény jászolra, a kisegítő kápolnára lett szükség, hogy segítse a tévelygő világot méltóvá lenni az első kisegítő kápolna, a betlehemi jászol isteni megváltásának nagy kegyelmére.

Szükség van rájuk, hisz itt, a mi lázasan fejlődő, kávéházakban, mozikban túltengő, gyönyörű és mégis szegény fővárosunkban olyan kevés a templom, hogy csak kicsi töredékét képes azoknak magába fogadni, akik imádkozni vágyanak, hogy lelkük terhén könnyítsenek. A háború lehetetlenné teszi az építkezést és így önmagától adódott a kisegítő-kápolnák gondolata, amely külföldi nagy városokban is bekopogtatott. Nálunk is többször megpendítették a tervet, míg az végre a Szent Szív zárda kongregációjának kezdeményezésére testet öltött.

Az eszme megvalósításához az első anyagi alapot a gróf Wenckheim palotában rendezett zártkörű műkedvelő-előadás tiszta bevétele nyújtotta. Majd gróf Károlyi Gyuláné, a Szent Szív-zárda női kongregációjának elnöke, fenkölt lelkével átértvén és átérzvé a nemes akció magasztos céljait és rendeltetését, deputációt vezetett a Hercegprimás úr Öminenciája elé, akinél a kisegítő kápolna-akció buzdítóan kegyes, állandó erkölcsi és anyagi támogatásra talált. Innen kezdve kétfelé ágazott az akció munkaköre. Az egyik az egyházi kérdéssel, a másik a kápolna létesítésével kapcsolatos dologi és anyagi feladatok megoldásával foglalkozott. Itt kapcsolódik bele tevékenységünkbe Mészáros János praelátus úr, egyházi elnökünknek fáradhatatlan buzgalma és működése.

A székesfőváros templomszegény részei között a figyelem elsősorban a Lágymányos felé fordult, ahol a körülmények leginkább tették kívánatosná egy kisegítő kápolna létesítését. Amikor már a helyiség megszerzésével, megfelelő jókarba helyezésével és a berendezéssel járó sok nehézséggel megküzdöttünk, a Verpeléti-út 15. számú házban múlt év pünkösd vasárnapján átadtuk rendeltetésének piros pünkösd rózsájaként akciónk első úttörő munkáját, a kelenföldi kisegítő kápolnát. Farkas Alberik cisztercita rendi tanár kiváló egyházi vezetése alatt az egész környék lelki életének központja lett a mi kis kápolnánk, ahol köznapokon legalább egy, vasárnapokon pedig öt szentmise ad alkalmat mintegy 1500 léleknek, hogy eleget tehessen vallásos kötelezettségének. És ott, ahol eddig áldozás nem volt, kilenc hónap alatt az áldozók száma meghaladta a hatezret.

Hogy Isten dicsőségét hirdetni hivatott munkánkat minél teljesebb siker koronázza, a Budapesten működő kongregációk, hitbuzgalmi egyesületek és harmadrendek bevonásával — a Hercegprimás Úr Öeminentiájának fővédnöksége alatt — mult évi november hó 15-én bizottsággá alakultunk. A bizottságnak a rendkívüli nehézségek és a vigasztalan lakásviszonyok nyomasztó hatása dacára sikerült a második kiségitő-kápolnát létesítenie az Angyalföldön, a VI. kerületi Palotai-uti elemi iskola helyiségében, melyet Budapest székesfőváros tanácsa vasár- és ünnepnap iistentisztelet céljából szíves volt átengedni. Az úgynevezett Tripoliszban, ahol 5000 lélek lakik munkásbarakkokban, nőtt ki a homoksiyatagból akciónk második zsenge hajtása, tavaszvirága, egy a Mindenhatónak ajánlott szerényke hóvirág. Hóolvadáskor, tavaszébredéskor szenteltük fel a testvérkéjét a kelenföldi kápolnának, amely pünkösdi vasárnapján lett az Úrnak bemutatva; pünkösdi rózsza és hóvirág, ezek a mi lelkünk virágai, Üdvözítő dicsőségére felszentelt első kápolnái annak az akciónak, amely az összes virágokat füzéerként szeretné az Úr oltárai köré fenni.

Az oltárt a kelenföldi kápolnában a Szent Szív zárda, az angyalföldi kápolnában pedig az Oltáregylet vezetősége ajánlotta fel a bizottságnak. Az angyalföldi hóvirágunkat Péter Brokárd karmelita tartományi főnök vette gondozásába, szeretettel ápolva ezt a jó Isten virágát, melyből az áldások bő forrása fog harmatozni ott, ahol a nehéz munka tanyáján a lelkek sokszor szomjúhozzák a vigasztalás harmatát s az erő kútforrását, mely az Oltáriszentségben kiapadhatatlan. Az Angyalföldön bizonyára angyalok csengetnek a kis hóvirág harangjain, mert oly nagy szeretetre és lelkesedésre talált a mi szerény kis kápolnánk, hogy Szervey György iskolaigazgató világi elnöksége mellett egy 35 tagú helyi bizottság alakult a helyszínén, amely már a messzebb jövőbe belerajzolja a kiségitő kápolnából kialakuló templomot. Adja Isten, hogy minél előbb úgy legyen!

A Kelenföldről szintén örvendetes jelentést kell tennem, ahol a székesfővárossal folytatott tárgyalásaink eredményeként a külön helyi lelkeszség megszervezése előreláthatólag a legközelebb jövőben már befejezett tényé válik.

Mély hódolattal emlékezem meg arról a kegyes és felemelő érdeklődésről, amelynek Királynénk Őfelsége a következő táviratban méltóztatott kifejezést adni:

«A Császárné és Királyné Ő Felsége különös érdeklődéssel viseltetvén a budapesti kiségitő kápolnák ügye iránt, megelégedéssel méltóztatott tudomást venni a bizottság megalakulásáról és ennek működésére a Mindenható áldását kívánva *legmelegebben* köszöni az előterjesztett hódoló üdvözlést.

Gróf Esterházy Sándor főudvarmester.»

Ugyancsak hálával telt örömmel — önmagamát az elismerésből kikapcsolva — olvasom fel Fővédnökünknek, a Hercegprimás Úr Öminenciájának hozzám intézett, egész tisztikarunkról és valamennyi nagylelkű támogatónkra felemelően megemlékező sorait:

Méltóságos Elnöknő!

Nagy örömmel olvastam a Kisegítő Kápolnák címen ismert áldásos mozgalom pénztári jelentését. Meglepő az az eredmény, melyet e téren oly rövid idő alatt a Méltóságod bölcs elnöklete alatt működő bizottság elért. Indítatva érzem magam, hogy úgy Méltóságodnak, valamint a buzgó bizottság minden egyes tagjának, úgyszintén a jószívű adakozóknak ez úton fejezzem ki főpásztori köszönetemet. Egyben arra kérem Méltóságodat és a vezetése alatt álló érdemes bizottságot, hogy a mozgalom kifejlésztésén továbbra is fáradozni szivesek legyenek, hogy a főváros templomhiányán így némiképen segítsünk.

Fogadja egyébként Méltóságod kiváló tiszteletem őszinte nyilvánítását.

Esztergomban, 1918 március 30.

Csernoch János,
bibornok, hercegprimás.

E hó 5-ikén biborfényben tündökölt a mi kelenföldi szerényke kápolnánk, amidőn a Hercegprimás úr Öminenciája kiténtette azt magas látogatásával. A cisztercita gimnázium ifjúsági kongregációjának új tagjait avatta fel személyesen a mi jószágos főpásztorunk, aki nagy értékű, a hit bölcsességében és szeretetében gazdag szentbeszédben magyarázván a kongregációnak magasztos lényegét, feledhetetlenül ünnepélyessé tette a lélekemelő szertartást. Feledhetetlen marad mindazok lelkében a kép, akik azt szerencsések voltak láthatni, amint ez alázatos fehérfalú hajlékban a szerény oltár előtt térdelt hazánk legmagasabb főpapja, amint a gyöngyvirág és liliomkoszorúval övezett oltárképről áldólag terjesztette ki két karját az oltár felett lebegő Jézuska az apostolok utóda fölé, aki az egyházi főméltóság bibordiszében trónolva avatta fel az élet virágait, ártatlan lelkű ifjakat — Szűz Mária gyermekeivé.

A szerény keret, amely csak szeretetből és virágból volt fonva, mintegy még jobban kiemelte, mintegy még tündöklőbbé tette az ünnepély fényét s azt a nagy megtiszteltetést, amely ezáltal a még alig egy éves kis kápolnánkat érte, a kápolnát, amely olyan a többi sok, nagy fényes templom között, mint egy hamvas lelkű fehér ruhás kicsike gyermek, amely szinte kéréleg, hívólag, bizalommal és szeretettel nyújtja karjait a jólelkű emberek felé. Legyen szabad itt is mélységes köszönetünknek kifejezést adni Öminenciájának a kiténtető jószágáért.

Jól esik tapasztalnunk azt a szeretetet, azt a szívjóságot, amellyel

az egyes érdeklődők ajándékaikat a kiségitő-kápolnák oltáraitra juttatják. Mint ahogy a betlehem-i jászolnál gazdag ajándékkal járultak az isteni Kisdéd elé a szent királyok és a jámbor pásztorok, úgy a mi alázatos hajlékainkba is dús ajándékokkal, egyházi felszerelésekkel, misemondó ruhákkal, virággal, festménnyel, kézimunkával, gyertyával, tömjénnel, énekkel jönnek a nagylelkű hivek. A főrangúak, az előkelők, a gazdagok nagy adományai mellett a perselyben ott csengenek a szegények, a gyári munkaslányok fillérei, amelyek mind a szeretet aranyaként lesznek az égben feljegyezve.

El nem mulaszthatom, hogy fel ne említsem Szvoboda Henrik prelátus, bécsi egyetemi tanár budapesti látogatását, amelynek célja kiségitő kápolna-akciónk tanulmányozása volt. A nagyvárosi pasztoráció kérdésének kiváló tudósa a látottak és a hallottak felett legnagyobb elismerésének adott kifejezést. Abban is további munkára és buzgóságra való serkentést látok, hogy ismeretlenek és ismerősök egyaránt fordulnak hozzánk a város legkülönbözőbb részeiből, kiségitő kápolna létesítését környékükön kérve. Fájdalom, ezidőszert a lakás- és árviszonyok csaknem leküzdhetetlen nehézségeket gördítenek működésünk útjába.

És amikor beszámolóm utolsó pontjához, a pénzügyi helyzet ecseteléséhez érek, akkor is az az érzésem, hogy nem rideg számokról, egyszerű pénzről beszélek, hanem Istent szerető lelkekben arannyá vált nap-sugárról, amely a Szent Kereszt glóriájából áradt az emberiségre, az egész világra. Amikor múlt évi november hó 15-én a Kiségitő Kápolna-Bizottság megalakult, 6778 korona állott a magasztos cél rendelkezésére. Ez az összeg a nagylelkű adakozások következtében azóta úgy megnövekedett, hogy ma az időközben felmerült jelentékeny kiadások levonásával vagyunk 30.238 koronát tesz ki. Legyen szabad felsorolnom azoknak a neveit, akik nagyobb pénzbeli adományokat juttattak hozzánk, ezáltal is leróván irántuk mélyen érzett hálánk adóját.

Legelső sorban Királynénk Ófelsége fordult felénk, aki gróf Apponyi Adél közbenjárása folytán öt éven át évi 1500 korona segélyben részesíti a kápolna-akciót. Albrecht Főherceg Úr Ófenségétől 1000 kor. adományt kaptunk. A Hercegprimás Úr Óeminenciája özvegy gróf Nádasdy Tamásnének 3000 koronát, később Samassa Adolfnének 1000 koronát, azaz összesen 4000 koronát adományozott.

A Wenckheim grófi család palotájában rendezett előadás tiszta jövedelme: 7092 korona volt első anyagi forrása akciónknak.

Dr. Mészáros János prelátus 1000 koronás adományán kívül öt éven át évi 1200 koronával, Samassa Adolfné öt éven át évi 1000 koronával, gróf Bethlen Aladárné évi 500 koronával, gróf Bethlen Irma évi 100 koronával, a budai Margit—Mária-kongregáció évi 200 koronával járul

hozzá ügyünk elősegítéséhez. Ezekon kívül adományokat tettek: Heinrich Aladár 2000 koronát, Lollok Lénárd 2000 koronát, dr. Csárszky István, herceg Esterházy Miklós, herceg Esterházy Rezső, özvegy Goszthonyi Kálmánné, Kiss Aladárné, őrgróf Pallavicini Edéné, Samassa Adolf,

Itt lakozik az örök Szeretet.

Samassa Aurél, dr. Trux Jenő egyenként 1000 koronát. Herceg Hohenlohe Klodwigné 500 koronát, Tóth Jánosné 300 koronát, Kirchner Hermann és neje, valamint Kóczán Gyuláné 200—200 koronát, Földváry Emma 150 koronát, Grüner Tivadarné, Haasz Emilia, Kvassay Jenőné,

Rajky Gyuláné, özvegy Trux Lajosné, gróf Széchen Miklósné, Virágh Lászlóné egyenként 100 koronát.

Az adományokkal kapcsolatban meg kell még emlékeznem a kiségitő kápolnák javára rendezett 3 műkedvelő előadásról, melyek közül a Szent Anna Collégium előadása 1227 koronát, az assisi Szent Ferenc budai III-ad rendje által rendezett előadás 693 koronát és a Berényi Jenő kőbányai segédlelkész által rendezett előadás 300 koronát jövedelmezett javunkra. Külön ki kell emelnem a Szent Szív-zárda kongregációjának egyik régi tagját, aki a névtelenség homályában akarván maradni, önzetlen nagylelkű adományát, évi 6000 koronát úgy helyezi el az Úr oltárára, hogy csak a Mindenható tudjon róla. És ha a nagylelkű adakozóhoz nincs módunkban hálás szavainkat eljuttatni, imáinkba foglaljuk mélységes köszönetünket, amely Isten dús áldásaként szálljon Jótévőnkre.

A pénzadakozókkal egyvonalon meg kell még emlékeznem azokról a nemeslelkű jótévőkről, akik egyházi felszerelésekkel és egyéb természetbeni adományokkal támogatták működésünket.

Hogy ezekről az adományokról most részletesen nem számolok be, ennek egyik oka az, hogy ennek a hosszú sorozatnak az előterjesztése által a tisztelt közgyűlés türelmét túlságosan igénybe venném. A másik oka főleg az, hogy ez tulajdonképpen nem volna más, mint a leltár felolvasása, ami nagyrésztben a múlt gyűlésen már megtörtént.

Isten áldása szálljon mindazokra, akik pénzbeli és természetbeni adományaikkal és ajándékaikkal, munkájukkal, jóakarattal, pártfogásukkal, érdeklődésükkel, szeretetükkel és imáikkal támogatják Isten dicsőségét hirdetni hivatott akciónkat. Érezzék úgy, amint azt lelkemben én érzem, hogy *minden*, amit a kiségitő kápolnáknak adnak, azokért tesznek, tulajdonképpen nem más, mint imádság. Mert imádkozik az a kéz, amely a templomhiány megszüntetésén dolgozik, annak céljára adományt nyújt. Imádkozik az a lélek, amely a kiségitő kápolnák megvalósulását bármilyen módon elősegíti. Imádkozik azért, hogy mások minél többet imádkozhassanak.

És ha nincs is tornya a mi kis kápolnáinknak, felérnek azok az égig, hiszen a legmagasabb, a legszentebb jelen van bennük. Ha nincs is harangja a mi kápolnáinknak, a szívek dobogásában beharangozzák azok az ünnepeket. Ha kicsike, szerény hajlékai is az Úrnak a mi kápolnáink, mégis mindegyik egy-egy szikla-része annak a sziklának, amely örökké állni fog, mert maga az Úr építette reá az Ő egyházát. Szikla — ha kicsike is — de rendületlen és megingathatatlan, mint maga a Szeretet, amelynek ereje a Keresztben, gyökere a Hitben, Reménye Istenben van!

Samassa Désy Annie.

Esti áldás

Irta: dr. Hirschler József.

HA A KÖNNYEM az Isten oltárára hull, amikor be-betérek szentséglátogatásra a templomba, ez a mi kettőnk dolga: az Úr Jézusé és az enyém. Intim, privát ügy és ájtatosság. De vannak nyilvános ájtatosságok is, amelyek az örök Szeretetnek a legm. Oltáriszentségben való állandó jelenlétéből folynak és különös melegséggel öntik el templomainkat.

Ilyen a többi között pl. az *esti áldás*, amely a mi vásár- és ünnepjainknak csendes alkonyát oly meghitté, kedvessé teszi. En legalább mindig úgy érzem ott magamat, mint ahogy éreztem magamat akkor, amikor a hétnek kemény munkája után mi testvérek, akiket a kegyetlen élet egy hétre szétvetett, a kedves vasárnap délután odagyülhettünk jó anyánk mellé és nézhettük, amint előveszi nagy, kopott, tiszteletreméltó, ezüstcsattos imakönyvét és hallgathattuk, amint abból imádkozott és olvasott köréje gyűlt gyermekeinek...

Úgy gondolom, hogy az a szentmise, az újszövetségnek vérontás nélküli való áldozata a nagy, általános, hivatalos audienciája az Úr Jézusnak, ahol az a pap, az Úr Jézusnak, a nagy királynak személye körüli minisztere referál a jó Isten, az egyház és az emberiség között elintézendő nagy, közös ügyekről és tesz jelentést azokról, kik külön kihallgatást kérnek. Olyan audiencia, aminőt a pápa szokott adni Szent Péter templomában, vagy a jó király az ő nagy trónustermében. De az esti ájtatosság és az áldás inkább a fesztelenebb, kedvesebb látogatási óra, amikor az Úr leteszi mintegy a királyi palástot, lelép trónusáról és mind-egyikünkhöz külön-külön van egy-egy jó szava, egy-egy szives kérdése. Amikor teljesen leereszkedik hozzánk, hogy ne nézzük nagy úrnak, hanem embernek, akinek olyan az érző szive, akár a mienk. IV. Henrik is a szőnyegen játszott gyermekeivel, mikor a nagy és díszes velencei követség belép szobájába. A gögös köztársaság gögös követei megütköznek azon, amit látnak, de a király nem jó zavarba, csak annyit mond: «Lát-szik, hogy nem vagytok apák, kik elfelejtik, hogy királyok, ha a gyermekeik között vannak...»

Hát lehet-e a napot szebben befejezni, mint ezzel az esti áldással? Milyen mélységes az értelme annak, hogy esti ájtatosságainkat az Oltáriszentséggel való áldással fejezzük be!

A jó Istennel kezdettem, vele fejezem be napomat. Így tett az Úr Jézus is. «És miután a népet elbocsátotta, felment a hegyre, a magányba

egyedül imádkozni. Mikor pedig beesteledett, egymaga volt ott.» (Máté 14, 23.)

Hát nincs-e, amiért úgy esténként köszönetet mondjunk? Nincs-e úgy esténként megbánni, megsiratni valónk? Az okos szűz, mielőtt álomra hajtaná fejét, nem nézi-e majd meg újból és ismételten azt a menyasszonyi ruhát, nem tisztít, rendez, igazít-e majd rajta és mécsesét nem tölti-e meg színültig olajjal? Hiszen nem tudhatja, nem szólítják-e éjjel, nem kopognak-e, mert jó a vőlegény, hogy esküvőre, nászútra vigye az örökkévalóságba? Ó jaj, ha kifogyott volna az olaj és téged nem bocsájtának be, mert nincs hófehér, tiszta, szeplőtelen menyasszonyi ruha, fátyol és koszorú rajtad? Néri szent Fülöp azzal kezdte és azzal fejezte be a napot, hogy odatértelt az Úr elé és ahogy szent csak imádkozni tud, elrebegette legkedvesebb, legmegszokottabb imáját: «Úr Jézus, Fülöp térdel itten, a te Fülöpöd és kérve-kér, tedd reá kezedet, mert különben Fülöpöd megtagad ma tégedet!»

Gondolj azután arra a sok, szenvedő, nyomorgó testvéredre. Ó, de hány kinlódik lázban, kórházban, hány áll az örvény szélén, hogy az éjjel elbukjék, lelkét kárhozatba döntse, hány küzd a halál angyalával, hány pusztul el tengereken — pusztul el légben, szárazföldön, csatatéren, lövészárokból most különösen — ó, hát segíts, ments, könyörögj, szabadíts... Csak egy fohászt, csak egy imát... saltem vos, amici mei... így kiált talán feléd a tisztító tűz lángtengeréből atyád, anyád, fivéred, nővéred... És te nem mennél ahhoz, aki egyedül tud segíteni és akar is segíteni? Aki esti áldást akar adni, amint megáldotta egyszer este a gyermekeket, az utolsó este úrbemenetele előtt a tanítványokat és adja majd egyszer utolsó áldását az ítélet nagy napján, amikor bevezeti övéit dicsőségükbe, mondván: jöjjetek atyám áldottai...

Amikor édesanyám engem ágyba fektetett, keresztet írt homlokomra és utolsó szava az volt: ó édes őrző angyala, imádd helyette az éjjel a legm. Oltáriszentséget...

És az Úr kiterjeszti kezét a városra, a házakra, a családokra, szabadra, ágyad fölé... Őrző angyalod pedig helyetted imádj a legm. Oltáriszentségben köztünk virrasztó örök Szeretetet.

«Mikor pedig beesteledett, egymaga volt ott...» és imádkozott.

Különösen megindító az az esti ájtosság, ha arra az egyház nyilvános imák, nagy csapások és könyörgések alkalmával hívja össze hiveit. És a nyáj összefut a pásztor köré, mint ahogy a kicsi csibék menekülnek veszedelem idején a hívó tyúk szárnyai alá és segélykiáltásukkal ostromolják az oltáron közöttünk lakozó örök Szeretetet, a Megváltó pedig, ez a nagy főpap, mennyei Atyjának trónusához juttatja megriadt ádeseinek könyörgő imáját. És ez az ima nem találna meghallgatásra?

Már a zsolttáros is felkiált: «mi oltalmazó Istenünk, tekints és nézz a te felkentéd orcájára!» (83, 10) és mi felnézünk arra az Úr Jézusra, aki maga mondotta: bármit kértek, az én nevemben kérjétek... és nem nézünk fel az oltárra, mint a zsidók a rézkigyóra, mert az az Oltáriszentség nem pusztá jelképe a hitnek és reménységünknek, hanem ténye és valósága a legvigasztalóbb jelenlétnek. Dávid örült, hogy volt szive, mellyel dicsérje az Urat: «megtalálta a te szolgád a szívet, hogy dicsérjen...» Mi pedig megtaláltuk Krisztusunk szívet, mely imádkozik velünk és éret-tünk. És csipkebokorra leszen az az oltár, amely el nem ég és lángjai szüntelen felcsapnak az égre. S amint az a hold útjában magához vonzza, hullámvásba hozza a tengerek vizeit, az Oltáriszentségben velünk imád-kozó szent Szív is hullámvásba hozza, magához vonzza, egekig emeli égieknek gyönyörű látványára, öröme az előtte és körülötte imádkozók szívet. És tör fel a legtisztább Szív imája: «Atyám, érettük könyörgök, azokért, kiket nekem adtál, mert ők a tied!» És ha már az ószövetség templomaira oly kegyesen nézett le az Úr, mennyivel inkább leszen a mi templomunk, «ezen hajlék árnyékul nappal a hőség ellen és mende-kül és rejtékül a szélvész és eső ellen». (Izaiás 4, 6.)

Azért is kedves ez az esti ájtatosság, mert valamiképen visszfénye annak a fölséges adorációnak ott az égben, amelyről szent János ír a jelenések könyvében. Ott is az égben, az égi Jeruzsálemben, itt is a földön a mi templomunkban fényes az a trónus, amelyen a Bárány van, mely megöletett érettünk. Aranyosak a gyertyatartók, ragyogók a lángok-nak tüzes iveri, pompás a pálmák és virágok koszorúja, illatos az arany-csészék tömjénfüstje... És a trónus körül ott látom a véneket, kik lebo-rulva imádják a Bárányt és minden teremtmény, «mely égen, földön és föld alatt van és mely a tengeren és benne van...» És hallom, amint mondják: «a trónulónek és a Báránynak legyen áldás és tisztelet, dicső-ség és hatalom mindörökkön örökké. Amen.»

Ezért nem volt elég annak az egyháznak az az egynehány perc ott az Úrfelmutatás alatt és után. De nem volt elég az a rövid óra sem ott az esti ájtatosság alatt. Akik szeretik egymást, többet, gyakran, lehetőleg minél tovább és mindig együtt szeretnének lenni. A szerető szívnek ez a vágyódása adta meg az egyháznak a gondolatot, hogy tegye ki imá-dásra hosszabb időre azt az ő legnagyobb kincsét és a szerető szívek vágyódása fonja a szíveket koszorúvá, hogy állandóan és mindig, éjjel és nappal imádják és dicsőítsék az Úr Jézust a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Ez adta meg a gondolatot Rómának, hogyha egyik temp-lomban bezárja a tabernakulumot, a másokban nyomban megnyissa és ne legyen nap, sem éjjel az Oltáriszentség imádása nélkül. S az örök város példájára így járja be az egész földkerekséget már csak az esti

jukkal iparkodnak legyőzni, leküzdeni azt a hitközönységet, mely egyesek és családok nagy számát — sajnos — a hitéletben holt pontra juttatta. Az Oltáregylet apostolkodása épen a hitélet gyakorlásában van. Ezer és egy ok arra, hogy minél több helyen megalakíttassék és terjesztessék.

A hitélet szeretetével együtt jár az Isten házának tisztántartása. Az Oltáregylet erre is ráneveli tagjait, felhíván figyelmüket az Úr Jézus állandó jelenlétére, mely leereszkedése az Üdvözítőnek részünkről találkoznunk kell a mi lelkesedésünkkel, áldozatra kész buzgóságunkkal, hogy az Úr jelenlétében minden állandóan tiszta legyen, tisztaságtól ragyogjon oltár, gyertyatartó, oltárterítő, miseruha. Nagyon szomorú és fáj az embernek, amikor egy hitközségben, városban vagy faluban a legkevésbé tiszta lakás az Istennek háza. Ujból a gyakorlatra hivatkozunk. Ahol Oltáregylet van és a tagok lelkesen működnek, öröm és élvezet a templomba lépni és a szép tisztaság imádságra hangolja a lelket. A tiszta templomban minden egy-egy *Sursum corda*, egy-egy «Föl a szivekkel». Lehetetlen, hogy hívő asszonyaink és leányaink ne hoznák meg örömmel azt a csekély és kedves áldozatot, mely a templomot tisztítja, szépíti.

Nincs intézmény, mely jobban vonzaná a templomba a hiveket, mint az Oltáregylet. Hisz minden ténykedése az Isten házáért történik; következőleg tagjai megszeretik Isten házát, gyakran felkeresik, jó szavuk és szép példájuk másokat is vonzanak. Ahol Oltáregylet van, ott nem üresek a templomok, ott nemcsak vásár- és ünnepnapon, de hétköznapokon is látogatják a templomot és hallgatnak szentmisét. Könnyű megérteni, miért emelkedettebb a hitélet ott, ahol Oltáregylet van.

A hitélet fentartása, megőrzése, mindinkább nagyobb föllendítése a gyakori szent áldozástól várható. Ennek gyakorlása is lényeges program-pontja az Oltáregyesületnek, amikor tagjait, tagjai útján a hiveket a gyakori szent áldozásra buzdítja, lelkesíti, serkenti. Amint szép hajlékot készít az Oltáregyesület Krisztusnak a templomokban, ugyanazon lelkesedéssel és buzgósággal iparkodik a lelkekben és szivekben is állandó lakhelyet előkészíteni és biztosítani az Üdvözítőnek. És a lélekben gyakorta megjelenő Úr Jézus végzi az ő evangéliumi munkáját: felvilágosít, megerősít, felemel, megvigasztal, gyógyít, sebeket kötöz, nemes gondolatokat ad, szent elhatározásokra készítet. A szent áldozás a kiindulása nagy tetteknek, melyek néha önmehtagadással járnak — igaz, de mindig az öröm jegyében.

Mind ezek természetes folyománya, hogy az Oltáregylet érezteti hatását a családi életben. Nem lehet elképzelni buzgó oltáregyleti tagot, aki különös gondossággal nem öröközne gyermekeinek vallásos nevelésén.

Az Oltáregylet jótékony hatása megnyilvánul abban, hogy a tagoknak családjában nem lesz idegenszerű az imádság. Hisz lehetetlen is, hogy aki Jézust szereti, az nem iparkodna gyermekei lelkében ápolni, nevelni, melengetni az Üdvözítő szeretetét. Lehetetlen, hogy aki hűséggel szolgálja az Úr Jézust, e hűség ki ne fejeződjön a családi szentély megvédésében, megbecsülésében, szeretetében. Olyan jól esik nekünk, hogy mindig a gyakorlatra hivatkozhatunk, mely az elvek próbaköve.

Ilyen és hasonló gondolatok fakadnak lelkünkől azon beszéd nyomán, melyet a veszprémi püspök a kaposvári Oltáregylet zászlószentelésén tartott. Hisszük, hogy az elhintett mag termékeny talajra esett. Hogy mi is oly bőven foglalkozunk vele, tesszük abban a reményben, hogy ezzel az Oltáregyletnek szent és nagy ügyét szolgáljuk.

A zászlószentelés végeztével fehér ruhás leányok sorfala között vonult a püspök a zárdába, hol az Oltáregylet kiállítását nyitotta meg lelkes szavakkal. A gondos szeretettel összehozott sok szép egyházi ruha és tárgy volt fényes tanúsága annak, hogy a kaposvári oltáregyleti tagok ünnepélyüket is a munka jegyében tartották. Van lelkesedésük, de van kitartásuk is. A szentségi Jézus áldása legyen buzgóságukon.

Dr. Wéber Pál.

TALÁNY

Van egy nagy óceán...

Senki meg nem mérte.
Mélységén elszedül
És megáll télenül
Minden szív és elme...

Mint parányi forrás

Fakadt a Golgothán.
S növekedett egyre,
Majd folyam lett neve...
És most már óceán!

Ismerek egy napot,

Izzóbb minden napnál...
Világokat éltet,
Beragyogtat mindent,
Mindig zenitén áll...

Ismerek egy szentélyt,

Szentléleknek műve:
Teljes Szentháromság
— Hajts térdet, ó világ —
Gyönyörködik benne.

Ismerek egy szívet,

Kicsi, mint minden szív:
S egy-egy dobbanása
— Örök üdv forrása —
Millyőket üdvözít.

Kicsi, mint minden szív,

Két véna táplálja:
S az eget és földet,
S mit e kettő rejthet,
Magába zárhatja.

Kicsi, mint minden szív...

S milyen tűzzel lobban!
Ő rajta pihentem,
Nála melegedtem:
Én tudom legjobban...

Jézus áldott Szíve!

Ce vagy ez a talány...
Ce tűzhely, te szentély,
Mégfoghatlan rejtelny...
Üegtelen Óceán!

VI.

BITÜZTÉK a szentelés napját. Jani küzdelme a végsőkéig fokozódott. Valakinek a képét maga előtt látta, hallotta a hangját s mindez kifelé hívta s minél jobban magához láncolta őt az Úr, annál jobban gyötörte a tépelődés. Tehát pap leszek — mondotta el néha monológjait. — Hogyan lehetséges ez? Amikor olyan törékeny a szívem! Hogyan lépjek föl arra a titokzatos hét lépcsőre, amely az oltárhoz vezet s amely egy borzasztó kiemelkedést jelent a világból s amelynek minden foka tiszta s amelyek közül egyet sem szabad bepiszkítanom s amelyeknek mindegyike oly hidegnek látszik, de a három legfelső a leghidegebbnek, amelyeken tönkremegy a természetem, ha felülről nem segítesz Istenem. Hogyan hurcoljam föl a hetedik lépcsőre a nyomorult szívemet? Mit szólsz hozzá majd, ha odateszem szent oltárodra? Nem fogod-e a haragodban szétzúzni, mint valami tört edényt? Nem fogod-e majd azt mondani: nem használhatom, fiam; jobban meg kellett volna fűrösztened a bánat könnyeiben. Most magad lássad a sorsodat! Nem fogok-e a magasból lezuhanni s mint valami bukott angyal önmagamnak és másoknak gyalázatára a porban fetrengeni? Nem fog-e majd az a teher, amit a vállamra veszek, összezúzni s nem fogom-e azt ilyen formán a sárba ejteni? Hogyan lépjek a szentélybe, amelyhez hét titokzatos szobán kell keresztül menni, amelyeknek ajtai örökre becsukódnak mögöttem s amelyeken visszamenni többé nem lehet! Itt nincs próba, itt nincs jobbra vagy balra, itt nincs visszanezés vagy visszafordulás, itt csak áldozat van, nagylelkű, lovagias áldozat. Itt az én Uram: a Krisztus testét és vérének föl nem áldozhatom, míg előbb a saját testemet és véreimet föl nem áldozom! Itt az én Uram: a Krisztus keresztalálát meg nem újíthatom, míg előbb önmagamot keresztre nem feszítem a világnak!

S a viharban a Jani megint az Eucharisziához menekült, úgy, amint egyszer már hallotta onnét a figyelmeztetést és biztatást; az oltárba kapaszkodott görcsösen, odatapadt mint a borostyán az erős tölgyhöz és ők ketten: az Úr Jézus meg ő, megcsúfolták a vihart. Jött egy szép pillanat, egy áldott perc, egy világos perc, amikor a Jani egyszer megáldozott, amikor úgy érezte magát, mint soha máskor; jött egy boldog félóra, amelynek bőségéből egész életén át táplálkozott, jött a boldogító vigasztalás, amelyre jóakarásával meglehetősen méltóvá tette magát, jöttek az Úr Jézustól a gondolatai: Virágfakadáskor, bimbónyiláskor, tavaszkor szentelnek fel. Érintetlen virág akarok lenni én is... Kilépek én is a hivatásom színterére, hogy az életem végén gyümölcs legyek, amit Krisztus vére harmatozott, érlelt meg... Egy életem van, miért ne Neki adnám? Ha van valaki, aki megérdemli, Ő megérdemli, hiszen Ő is oda adta nekem a magáét. S ha a lovagias névre számot akarok tartani, nagylelkűen kell neki odaadnom.

Ha Neki adom, mivel csak egy életem van, igazán lovagias leszek. Ha több életem volna, kerülne egy a világnak is, de akkor nagyon közönséges jelenség lennék. Hála néked Krisztusom, hogy csak egy életet adtál, hála néked, hogy ezt is Neked adhatom... Ha egyik-másik eszméért százezrek tudják az életüket feláldozni, miért ne tudnám én is föláldozni az enyémet a szeretet Istenéért... Ha hitvány körülmények miatt száz-
ezrek kénytelenek egyedül élni, miért ne én is Krisztusért?

E gondolataiban teljesen megnyugodott. Egy-kétszer még sirt, feljajdult a természete, de csak rövid időre. Fantáziáját most neki eresztette, hogy kutassa, keresse, észrevegye az isteni élet szépségeit. Talált is sokat, szinte alig bírta őket elviselni. Méltatlannak, de boldognak érezte magát. A felszentelés előtt egy merész gondolattal fölroppent a földről, mint a repülőgép; többé már nem törődött vele, megvetette; kinevelte önmagát, hogy volt idő, amikor még panaszkodott, amikor még zavarban volt, amikor még sok mindent nem értett. Fölröpült, irányt vett a Nap felé és a hét rendnek lépcsőjén szállt-szállt mindig följebb, elért az ő Jegyeséhez, eljegyezte vele magát örökre, visszavonhatatlanul szent boldogságra. Amit anyukának mondott, most beteljesedett: pap lett, már az volt. Jelen volt e mennyei lakodalmán anyuka vegyes érzelmekkel: örült és aggódott. Ott volt a Viktor bátyja is a feleségével, meg a Tuki is. Hogy is maradhatott volna ő el! A felszentelés szertartása alatt könnyeztek: sajnálták a Janit.

(Folyt köv.)

IRODALOM

Hirt u. Herde. Beiträge zu zeitgemäßer Seelsorge. Erzbischöfl. Missionsinstitut zu Freiburg i. Br.

A válság, amely felé a nagy háború sodorta a világot, sok új problémát vetett felszínre és a régiék mellett új feladatok elé állította a kath. papságot. Hogy ezeket sikeresen megoldhassa, új eszközökre, utakra, mindenekelőtt pedig alapos tájékozódásra van szüksége.

Ez a körülmény indította a freiburgi érseki Missionsinstitut-ot fennjelzett folyóirat kiadására, amely évenként megjelenendő 3—4 füzetében a jelen és jövő legfontosabb lelkipásztori feladatait ismerteti.

Eddig 2 füzet jelent meg. Az első:

Mütterseelsorge u. Mütterbildung. Von Peter Saedler S. J. (IV és 96 old.) 1-50 M.

Tárgya: a cura matrum, a jelenben, úgy mint a jövőben a kath. lelkipásztorkodásnak egyik legfontosabb feladata. Röviden rámutat szerző a baj gyökerére, amelyből a vallásosság megfogyatkozása, az erkölcsök hanyatlása származik a házaselet és a család romlására. Meggyőzően állítja elénk a még mindig elég figyelemre nem méltatott anyakörök szükséges voltát és kimutatja nagy jelentőségüket az anyanevelés és a szociális-karitatív működés terén.

Az itt közölt útmutatásokhoz, ha a gyakorlatban tényleg számottevő eredményt akarunk elérni, kénytelenek leszünk alkalmazkodni.

Nagy érdeklődésre tarthatnak számot az anyakörök felállításáról, vezetéséről szóló fejtegetései, amelyekhez néhány, sok gyermekkel megáldott anyának megható levele csatlakozik.

«Jobb anyák, jobb családok, jobb gyermekek, jobb nép: ezek az állomások, amelyeket az anyák köre által el akarunk érni». (30 o.) Ezen szavakkal fejezi ki röviden szerző a célt, amely természetszerűen minden lelkipásztori működésnek végcélja kell hogy legyen.

A 2. füzet:

Die Ehe im Lichte der kath. Glaubenslehre. Von Prof. Dr. Jakob Bilz. (IV és 52 o.) Ára 1 márka.

Alapos részletességgel tárgyalja a házasságot dogmatikus, morális és szociális szempontból. A természettörvényre és a pozitív isteni törvényre támaszkodva megvédi a modern támadásokkal szemben és az ismert szentírási idézettel: Eph. 5. 22. mutatja ki az egyháznak magasztos tanítását a «nagy szentség»-ről. A mű kétségkívül meg fogja könnyíteni a lelkészkezdő papságnak feladatát, mélyíteni a hívekben a házasság szent intézményéről való eszményi felfogást és emelni a tiszteletet iránta.

Z. A.

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Szent Alajos ájtatosság.

ASZENTEKET inkább csodálnunk kell, mint követni, sokszor hallott mondás ez, mellyel azonban az ember csak saját lustaságának palástolására akar jogcímet találni. Igen, a szenteket nemcsak csodálnunk, de követnünk is kell, égbe vonzó példájuk után kell indulnunk, ha itt a földön a lelki békét, a másvilágon pedig a mennyország örömeit meg akarjuk nyerni. Az igaz, hogy a szentek minden cselekedetét mi nem gyakorolhatjuk, de igen, a szentek végtelen sokaságából mindegyikünk kiválaszthatja egyikét vagy másikat, azt, ki életkörülményeinknek legjobban megfelel és azután így szólhatunk magunkhoz: Ez a szent épen olyan körülmények között élt, mint én és szentül élt, én is őt követve szentül élhetek.

A szentek végtelen sokaságában, kiket különösen az eucharistikus szellem megihletett, a legtündöklőbb példaképeink egyike szent Alajos, Gonzagai Ferdinand örgrófnak legidősebb fia, ki 1568 márc. 3-án Felső-Olaszország Castiglione nevű helységében született. *Most ünnepelik tisztelői születésének 350 éves emlékét.* Élettörténetéből különösen kidomborodó mozzanatok a következők: midőn beszélni kezdett, első szavai Jézus, Mária nevei voltak. Már 9 éves korában örökös szüzességet fogadott és Isten különös kegyelme folytán szive tisztaságát egész életén keresztül híven megőrizte. Az első szent áldozásban Bor. szent Károly részesítette és akkor fogadást tett, hogy inkább életét akarja elveszíteni, hogysem magát a bűn veszélyének kitegye. Már gyermekkorában elhatározta, hogy elhagyja a világot és a bold. Szűz útmutatása mellett 18 éves korában Rómában belépett a Jézus társaságába. Bellarmini bibornok, ki lelki vezetője volt, említi, hogy szent Alajosnak sohasem volt súlyos vétke, mert a szentáldozásból kiáradó kegyelemmel annyira telítette lelkét, hogy minden rossznak ellene tudott mondani. Egy szent élet után a szentek halálával mult ki. Meghalt 23 éves korában.

Az említett néhány adat szent Alajos életéből meggyőzhet bennün-

ket arról, hogy az angyali ifjú szent Alajos a keresztény ifjúság legtökéletesebb példaképe. Szülők és nevelők nem tehetnek üdvösebb dolgot annál, mintha szent Alajosra irányítják gyermekeik, növendékeik figyelmét. A fiatalság pedig nem tehet hasznosabb dolgot annál, mintha szent Alajost az erények ösvényén buzgó szívvel követi. Erre segít az ú. n. *szent Alajos ájtatosság*, melyet XIII. Kelemen honosított meg az egyházban. Lényege szerint ez abban áll, hogy töredelmes gyónás után hat egymásután következő vasárnapon a szent áldozáshoz járulunk és szent Alajos tiszteletére jámbor elmélkedést vagy szóbeli imát vagy más jámbor és istenes cselekedetet végzünk. Az egyházi pályára hivatottak 6 Miatyánkot és 6 Üdvözlégyet szoktak végezni szent Alajos képe előtt ama 6 évnek emlékére, melyet védőszentjük a papnevelőben töltött. A 6 vasárnapi szent Alajos ájtatosságához a rendes föltételek megtartásával teljes búcsu van engedélyezve.

Közeledik szent Alajos ünnepe. Az idén van születésének 350 éves évfordulója. Ennek emlékére ne mulasszuk el az idén elvégezni az egyház szellemében a 6 vasárnapi ájtatosságot szent Alajos tiszteletére. Kövessük buzgón szent Alajos erényeit. Legyünk mi is oly ártatlanok, mint szent Alajos, ki lelkét soha halálos bűnnel be nem szennyezte. Járuljunk mindig oly áhitattal Krisztus szent testének vételéhez, mint szent Alajos, kiről meg van írva, hogy az előkészületi és hálaadó imákat szent áldozásai alkalmával mindig a legnagyobb buzgósággal végezte. Valamint csak akkor jött Jézus a világra, mikor már epedve sóvárgott utána az emberiség, úgy csak oly szívbe tér be örömet a szentáldozáskor, amely buzgó áhitattal készülve vágyva-vágyik vele egyesülni. Ilyen szívet vitt szent Alajos az oltár elé, ilyen szívet vigyünk mi is az Úr asztalához és Krisztus teste nemcsak megszenteli, de meg is őrzi lelkünket az örök életre.

Baumann Károly.

Havi istentisztelet. Jún. 10-én az Oltáregyesület havi közös istentisztelete: reggel 8 órakor szentmise közös szentáldozással, d. u. 1/46 órakor szentbeszéd és áldás.

*

Apró hírek. Április hó 27-én, *Zita királyné* neveünnepén, valamint május 9-én, *Ófelsége*, a királyné születésnapján az Örökimádás templomban reggel 7 órakor ünnepélyes szentmise tartatott.

Augusztá kir. hercegnő az Oltáregyesület hadikórházát magas látogatásával tüntette ki.

Május hó 30-án és 31-én, valamint június hó 1. napján az Örökimádás-templomban *Eucharisztikus Triduum* tartatott. A triduum célja: a heti és mindennapi szentáldozás terjesztése. A szép és hatásos ájtatosságot június hó 2-án nagyszabású eucharisztikus körmenet zárta be.

Választmányi ülés. A budapesti országos központi Oltáregyesület választmánya mult hó 13-án tartotta évváró választmányi ülését. Jelen vannak: Kánter Károly prelátskanonok, országos igazgató, dr. Mészáros János preláts, m. kir. udvari és várplebános, ügyvezető igazgató, özv. őrgrof Pallavicini Edéné elnök-nő, a Mária Reparatrix-zárda főnök-nője mint társelnök-nő, Kiss Aladárné másodelnök-nő, a zárdaitkárnő mint jegyzőkönyvvezető, özv. Heinrich Ferencné, Felmayer Vilma, özv. Kócsy Jánosné v. tagok és Horváth Rezső szerkesztő, lelkész.

A választmányi ülésen Kánter Károly országos igazgató elnökölt. A választmány ezúttal belső oltáregyesületi ügyekről tanácskozott.

Dr. Mészáros János ügyvezető igazgató a Kisegítő Kápolna-Egyesület felől nyujt tájékoztatást. A Kisegítő Kápolna-Bizottság tudvalevőleg május. hó 10-én egyesületté alakult s alapszabályait a belügyminiszterium. remélhetőleg haladék nélkül el fogja látni jóváhagyó záradékkal.

Az egyesület rajta lesz, hogy a kápolnák mindegyikében alakíttassanak Oltáregyesületek. Az ügyvezető alelnök, mint a Kisegítő Kápolna-Egyesület elnöke kéri az Országos Központi Oltáregyesületet, hogy a Kápolna-Egyesületet a székesfővárosra oly nagy fontosságú feladatában támogatni szives legyen, annyival is inkább, mert a székesfőváros hitélete kihat és kisugárzik az egész országra.

Kánter Károly országos igazgató a legnagyobb lelkesedéssel üdvözli a Kisegítő Kápolna-Egyesületet és annak fölvirágzását egész lélekkel óhajtja, de mégis szükségesnek tartja hangsúlyozni, hogy a két egyesület két különböző egyesület, mert az Oltáregyesületnek egyik főcélja a főleg a háború folytán főlzaporodott hazai vidéki szegény templomoknak egyházi kellékekkel való ellátása, miért is a jelenlegi vezető és segítő munkaerőkre feltétlenül szüksége van. Azt ajánlja, hogy a Kisegítő Kápolna-Egyesület főleg a székesfőváros azon még igen számos, tehetős és befolyásos katolikus hiveit és előkelőségeit igyekezék az új egyesületnek megnyerni, akik még az Oltáregyesület vagy más kath. egyesület iránt lekötte nincsenek. Szóló meg van győződve, hogy ezen új erők bevonásával a Kisegítő Kápolna-Egyesület hatalmasan fel fog virágozni. Az Oltáregyesület választmányának rokonszenvéről pedig biztosítja az új egyesületet, melynek működését mindig a legnagyobb érdeklődéssel fogja kíséreni.

Országos igazgató visszapillantást vet az elmúlt egyesületi évre s köszönetet mond a tanúsított rendkívüli odaadásért a választmány tagjainak, a terjesztőnőknek, a Reparatrix-zárdának, nemkülönben az Oltáregyesület névtelen közkatonaiknak: a buzgó tagoknak. Szálljon valamennyiükre az Úr Jézusnak áldása.

A választmányi ülést emelkedett

hangulat uralta. A tagok a tanács-teremből májusi ájtatosságra az Örökimádás-templomba vonultak, ahol aznap dr. Mészáros János prelátus, ügyvezető igazgató mondott májusi szentbeszédet a boldogságos Szűz Máriáról, mint az örökimádás Asszonyáról.

*

A Kisegítő Kápolna-Egyesület, mely céljaul a főváros templomszegény körzeteiben szükségkápolnák létesítését tűzte ki, május hó 10-én tartotta egyesülettől alakuló közgyűlését dr. Csernoch János hercegprímás, fővédnök elnöklete alatt. Ez alakuló közgyűlés keretében hangzott el Samassa Désy Annie világi elnöknek az Örökimádás mai számában közölt gondolatokban gazdag, színes és hangulatos beszámoló beszéde.

A Kisegítő Kápolna-Egyesület tisztikarában az Oltáregyesületet számos előkelőség képviseli.

*

Májusi szentbeszéd. Az Örökimádás-templomban május havának minden napján d. u. 1/4 órákor szentbeszéd tartatott. E szentbeszéd az idei májusban a boldogságos Szűz Mária életéről szóltak: az ő szépséges gyermekéveiről, az ő tündöklő ifjúkoráról, élete deléről és gyönyörű csendes alkonyatáról. E szentbeszédet tartották: dr. Mészáros János prelátus, m. kir. udvari és várplebános, dr. Hanauer A. István apát, a budai főiskolai Szent Imre-Kollégium igazgatója, P. Schei-

rich Bonis sz. Ferencrendi házfőnök, dr. Várkonyi Fidél S. O. C. theologiai tanár, spirituális, dr. Liebner János cs. és kir. táborigazgató, Ciez Csizz János és Witz Béla főgimnáziumi hittantanárok, Ferenczy Géza bpest-erzsébetvárosi s.-lelkész, Bánnyász József, Farda Ignác, Csányi K. László és Rothnágel Sándor fővárosi hitoktatók és Horváth Rezső szerkesztő, lelkész.

*

Harangokból ágyúk c. melodráma, melynek szövegét lapunk múlt évi novemberi száma közölte, a háborús nyomdatechnikai és szállítási viszonyok miatt csak a napokban láthatott napvilágot. A hatásos, 21 oldalra terjedő melodráma, melynek szövegét Homor Imre, zenéjét ifj. Buchner Antal, az esztergomi főszékesegyház karnagya szerezte, háromféle kiadásban kapható aszerint, amint a benne előforduló énekszámok háromszólamú-, férfinégyes- vagy vegyeskarra adatként elő. A vezérkönyv bármelyik szólamkiadásal (a fentebb említett háromféle közül) együtt 9 kor. 60 fill. Iskolai hazafias és vallásos ünnepélyek műsorának hamarosan népszerűvé váló száma lesz s amennyiben a szöveg az Oltáriszentséget, illetve az Úrfelmutatást glorifikálja, magunk is melegen ajánljuk. Megrendelhető Buchner karnagnál Esztergomban.

*

Szerkesztőségünkbe beküldött könyvek: Sajtókérdés — Életkérdés. Gondolatok a sajtóról. Irtá: P. Mat-

toska I. Libór O. F. M. A «Szent Ferenc Hirnöke» kiadása Kolozsvár, szent ferencrendi kolostor. Ára 1 korona. — *Mit olvassunk?* Irta:

Pogonyi Bernát. Érseki nyomda, Eger (Hevesmegye). Liceum. Ára 80 fillér.

Felelős szerkesztő: **Horváth Rezső.**

A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület irodájában (IX. ker., Üllői-ut 77. szám) kapható:

I. Felnőttek részére:

Örökimádás folyóirat előfizetés egy évre	—	4.—
« « egyes példány	—	35
« « teljes évf. utolsó	—	4.—
« « « régebbi	—	3.—
Oltáregyesületi Utmutató	—	1.80
« Vezérkönyv kötve	—	1.—
« felvételi füzet	—	0.06
« érem ezüstkivitelben	—	3.—
« « aluminiumból	—	1.20
A budapesti közp. Oltáregy. félszázados története	—	1.—
Litánia és áldás (latin szöveggel)	—	0.06
Az Eucharisztia zenéje. Irta: Járosy D.	—	2.—

II. Gyermek részére:

Jézusom Örömmöm folyóirat előfizetés egy évre	1.80
« « « egyes példány	0.10
Jézusom Örömmöm imakönyv bőrkötés,	
« « « bőrk. aranyv.	7.—
« « « « vör. vág.	6.—
Kis Örökimádás imakönyv. Irta: dr. Tiefenthaler J.	0.80
Fehér Liliom	0.10
Euch. Gyerem. Szöv. érem szalag nélkül	0.50
« gyermekeknek szalaggal	0.60
« ifjak és leányoknak szalaggal	0.70
Pápai áldás, levelezőlap, darabonkint	0.04
« « « 100 drb	3.—

OBERBAUER A. UTÓDA

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 41. szám

a legjobb hírnévnek örvendő és legrégebb
egyházi szerek, ruhák, zászlók stb. gyára.

Arjegyzék kívánatra ingyen és bérmentve. Telefon 167—34.